Sayı: 57

Amcabey

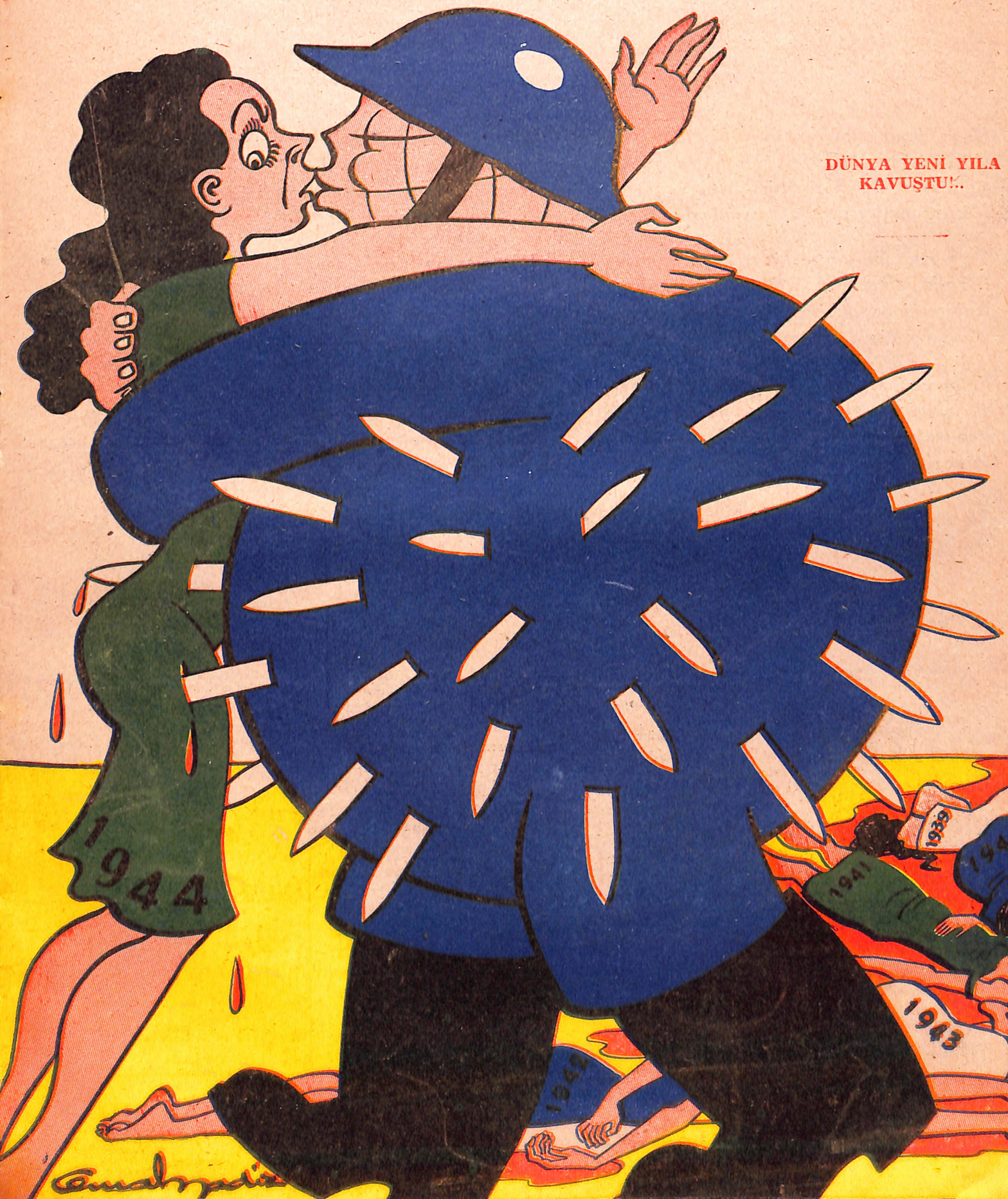

DÜNYA YENİ YILA KAVUŞTU!..

1944 e Girerken...

Harb içinde yeniden dünya bastı bir yaşa,
Göçtü dokuz yüz kırk üç, bıraktı mirasını;
Geldi topla tüfekle sırtında Noel paşa,
Küfür sanmış mutlaka dünyanın duasını!..

Yumurtlar mutlak cevher uzun süren susuşlar,
Sürpriz yaptı geçen yıl iki ahbap çavuşlar,
Kahirede sandık biz, yoldaşla buluşmuşlar,
Naklederek Tahrana, konferans masasını!..

Fetva verir Göbelscik, emindir zaferinden,
Tabana kuvvet deyip, Rusya steplerinden;
Çekilse de plânla Volga, Dinyeperinden,
Döke saça toplayıp tarağını tasını!..

Kalk Sezar mezarından, gör makarnacıları,
Geçilmiyor ateşten, külden Roma civarı;
Arpa ektin gerçi sen, fakat yetişti darı,
Bin Papa ağırtamaz, alnının karasını!..

Almanlar kepçe oldu, Balkanlar kaynar kazan;
Esti yine Bulgarın; kalbinde yel-i hazan;
Çıkınca oltasında, kalkan yerine sazan,
Ateş aldı avcının saçını, paçasını!..

Bir baş olmak derdine, bakın akan kan, tere
Tito Mihayloviçle tutuştular boş yere,
Mutasavver taht için lâf düşmüyor Piere,
Rüyasında görürmüş Belgrad palasını!..

Ederken sulha selâm Türkler can-ü gönülden,
Çalmaktadır sazını harb ilâhı her telden,
Dünya oldu cehennem ferman okunmaz külden
Hakça bir sulh onarır, ancak harbin yasını!..

Uşak A. T., Ortaköy Turhan Baz'a:

A. — Cemal Nadirin ilk basılan karikatürünü gelecek sayımızda bulacaksınız.

Taksim Erkek lisesi, Hüsnü Emanetoğlu'ya:

A. — Mecmuamızın birinci cildi 3, ikinci cildi 2 liraya ciltlenmektedir. Dalkavuğun cilâlı kundurayı öpmesi daha akla yakındır!..

Fatih, Hayri Makastar:

— İstanbul radyosunda konuşan spiker neden «ler» edatlarını «leee» diye uzatıyor?..

A. — Hoş görün. Tecrübesi bu kadar uzayan bir radyonun «ler» leri elbet kısa olamaz!..

Eskişehir, Fahreddin Çardak:

— Nebioğlu yayınevi Cemal Nadirin bütün eserlerini albüm halinde çıkaracak mı?

A. — Bütün eserlerini değil tabiî. Çünkü arkadaşımızın 15 yıldır, hiç arasız neşrettiği karikatürlerin tutarı on binleri geçmiştir. Esasen bunların hepsi de saklanacak değerde değildir. Nebioğlu yayınevi bunların içinden en güzellerini seçerek basacaktır.

Taksim, Güler:

— Son sayılarınızdan birinde, Maarif Vekilliğinin çıkardığı klâsik eserler hakkında bir karikatür vardı. Karkatür güzeldi, fakat eserlerin satılmadığını ima ettiği için pek doğru değildi. Çünkü bu eserler umulduğundan daha çok aranıp okunuyor. Sen ne dersin Amcabey?..

A. — Behsedilen karikatür nihayet bir lâtifeden ibaretti. Hattâ bugünkü satışı azımsıyarak eserlerin daha çok satılmasını dilemek gibi iyi bir niyete dayanıyordu. Hoş görülsün!

AMCABEY

Yeni yılın bütün dünya için mutlu ve kutlu olmasını diler.

1 Sonkânun 1944

İDARE YERİ :
Gağaloğlu, Halkevi sokağı
CUMHURİYET Matbaası

Posta kutusu: İst. 555
Telefon : 24290

AMCABEY

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR
SİYASÎ MİZAH MECMUASI
Müessisi :
CEMAL NADİR GÜLER

Cilt: 3 – Sayı: 57

FİATI, HER YERDE
10
KURUŞTUR.

ABONE ŞARTLARI:

YURT İÇİ :	Bir seneliği	500 Kş.
	Altı aylığı	250 »
YURT DIŞI :	Bir senelığı	900 Kş.
	Altı aylığı	500 »

Dev Aynası

Yaşasın pahalılık!.

Yiyim ve giyim mallarının aşırıdan fazlaya aşması üzerine kalabalık vilâyetlerin valileri ve iktisat mütehassıslarının iştirakile yeni bir komisyon kuruldu, dört gün evvel bu komisyondan dönen Vali ve Belediye reisimizin verdiği malûmata göre; dahilde yetişen ve istihsal edilen maddelerin fiyat kontrolleri bundan sonra daha sıkı yapılacakmış..

Yine bizim Belediye reisimizin, ekmek karneleri süüstimali için, bundan bir ay evvel gazetelere verdiği beyanatta şu cümleler vardı:

«Bu hususta halkın yardımını bekliyoruz. Aksi takdirde İstanbul gibi geniş hudutlu bir şehirde suüstimaller ve her türlü ihtikâr mevzularını hakkiyle tetkik ve takip edecek bir teşkilât kurmak lâzımdır ki, o gibi teşkilât da binlerce memurla yürür».

İstanbul Vali ve Belediye reisinin bu iki sözü de doğru olduğuna nazaran, bundan sonra fiyat kontrolunda daha sıkı mürakabe yapılmasile ne elde edilebileceğini, bizim gibi iktisat mütehassısı olmıyanların, kestirmelerine imkân yoktur. Bundan iki sene evvel meşe odununun çekisini tayin etmek üzere iki hafta müddetle toplantılar yapan mütehassısların çeki başında oduncuların istedikleri elli kuruşluk zammı kabul edip etmemek üzere ne sıkıntılar çektiklerini biliyoruz.

Bütün bunlara bakarak maliyet unsurları, fiyat menazırları gibi karın doyurmıyan tâbirleri nazariyecilere bırakıp kendimize göre şöyle bir felsefe ile yiyim ve giyim maddeleri için şöyle düşünebiliriz:

Pahalılığın da kendine göre kaideleri vardır. Tahtaboşlu, cumbalı bir yandan da modern apartmanlara benziyen kadın ayakkabılarının elli, altmış ve seksen liraya fırlaması aile saadeti bakımından hayırlıdır, mütevazi bir ailenin kıskanç erkeği karısının, kız kardeşinin ve daha nice kadın akrabasının sokağa çıkmasını, müteassıp ve eski kafalılıkla itham olunmadan, asrî iktisat kafasile menedebilir.

Etin yenemiyecek kadar artması harpten evvel doktorların bağıra bağıra bir türlü kabul ettiremedikleri sade suya sebze yemeklerini esas taam haline sokar.

Rakının, çayın, kahvenin artması bizi keyif verici mayilerden uzaklaştırır. Velhasıl harpten sonra dünyanın tutmıya mecbur olduğu iktisadî oruca bizleri şimdiden idman ettirmiş olur. Yaşasın pahalılık!.

AMCABEY

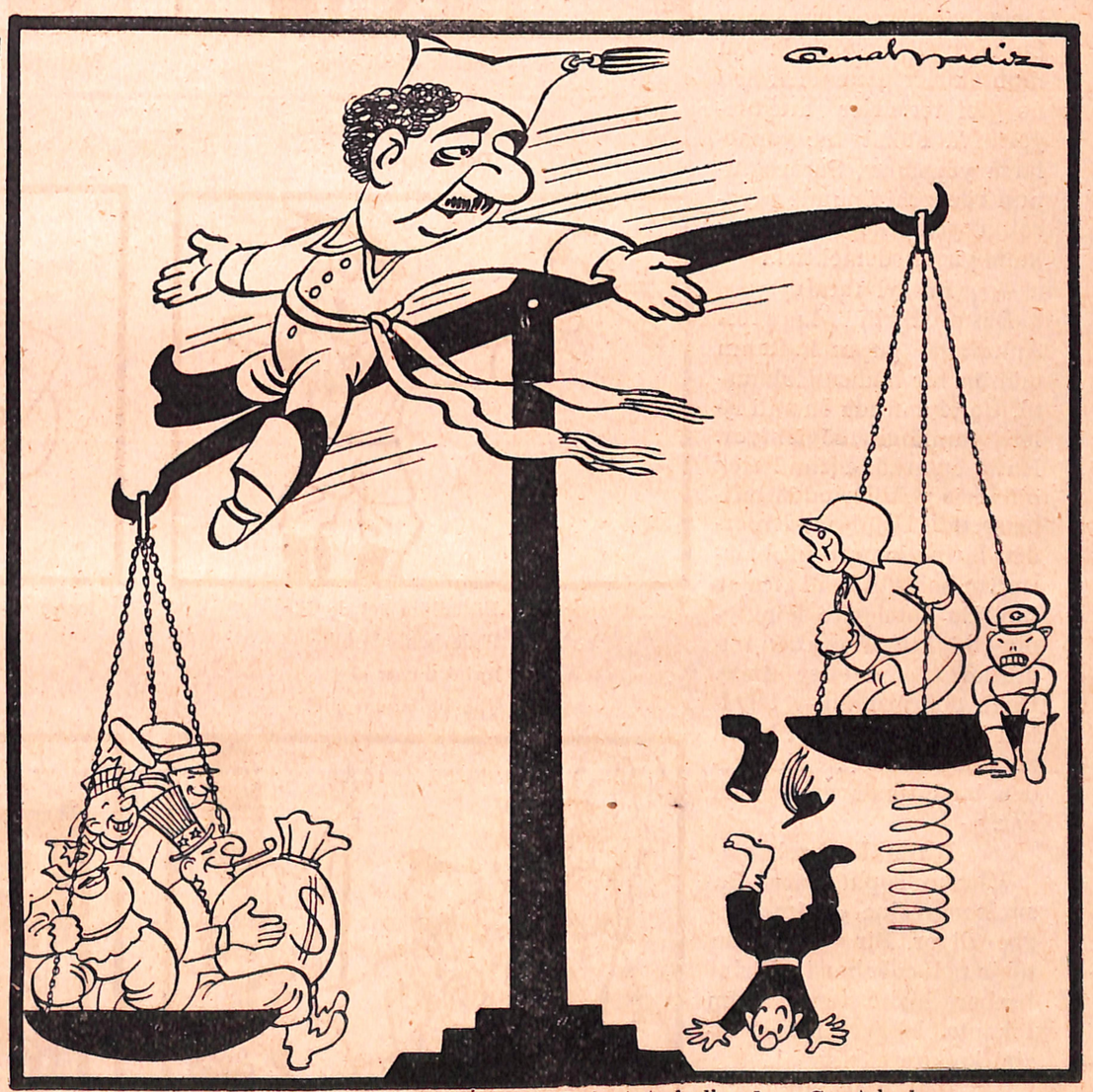

[İspanya Faşizmi terkediyor] — Gazetelerden —

— Kusura bakmayın dostlar, bu taraf ağır bastı!..

Saracoğlu röntgeni!

Başvekilimizin muhtekirler hakkındaki nutku piyasa kubbesinde bir hayli çınladı!.. Sayın Başvekil diyor ki milletle hükûmet el ele vermiş, muhtekirleri mutlaka tanıyacak ve haklarından gelecektir. Acaba bu vaziyet karşısında şu muhtekirler gizlenmek için ne gibi tedbirler araştırıyorlar?.. Fakat ne yaparlarsa yapsınlar, Saracoğlunun röntgeni önünde piyasanın gizli, kapaklı tarafı kalmıyacak demektir!..

En iyi tarafı!

Basın Birliği kongresi Ankarada geçen haftanın mühim bir hâdisesi olmuştu. Üç toplantıda önemli işler yapıldığı söyleniyor. Hattâ bu arada bizim Felek bile reis vekillerinden birine seçildi. Dağilip gidenlerden birine kongre intıbalarından bahsetmesini rica ettim. Bu zata göre kongrenin en iyi tarafı çekilen telgraflarla ziyafetler imiş. Daha doğrusu diğer tarafları iyi imiş te en iyi tarafı ziyafetler imiş!.. Kongreden bu intıbala ayrılan da var.

Bizim kongre!

Ulusun Toplu iğnesi, Basın kongresine «bizim kongre» diyor. Bir vakitler bu tâbir pek çoğalmıştı: Bizim berber, bizim terzi, bizim lokanta. Meğer bir de bizim kongre eksikmiş!..

Asıl dalkavuk!

Son günlerde en hoşa giden ve yüzde yüz yerli bir eser olan dalkavuk albümünü gazetelerde metheden yazı ustalarından biri, Cemal Nadirin, dalkavuk tipini sokak köpeklerinde aramış olduğu zannına düşmüş, asıl dalkavuğun yerlere kadar eğilmeyip kendisini belli etmeden kafası dik bir halde iddia etmiş. Bu meşhur muharrire, kongre münasebetile Ankaraya geldiği zaman birisi sormuş:

— Siz Cemal Nadirle neden hemfikir olamadınız?

— Bu zatla aramızda bir ihtilâf yoktur!...

— Dalkavuk bahsinde ayrılıyorsunuz!..

— Evet yalnız bu bahiste ayrılıyoruz. O dalkavuğu yerlere kadar eğmiş. Halbuki benim bildiğim «dalkavuk» şöyle tıpkı bizim gibi dimdik durur ve kendini belli etmez!

Hediye!..

Burhan Feleğe, kongre dönüşü İstanbula giderken Ankara garında bir tanıdığı sormuş:

(Arkası S. 9 da)

Yılbaşı Serenatları:

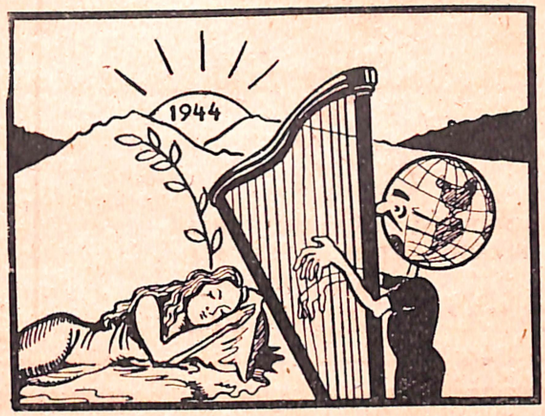

Dünya — «Şefak söktü yine
Sunam uyanmaz,
Hasret çeken gönül,
Derde dayanmaz!..»

Müttefikler—«Biz Kahirenin üç gülüyüz,
Harp bahçesinin bülbülüyüz;
Dünyayı gezer eğleniriz,
Gamsız yaşar eğleniriz!..»

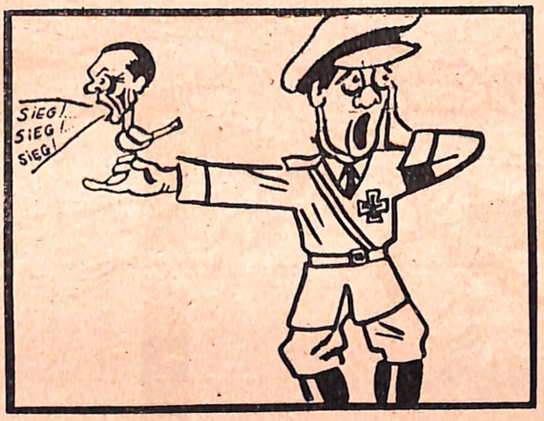

Almanya — «Bülbülüm gel de dile,
Söyle benimle bile;
Sesini duyur ele,
Çile bülbülüm çile!..»

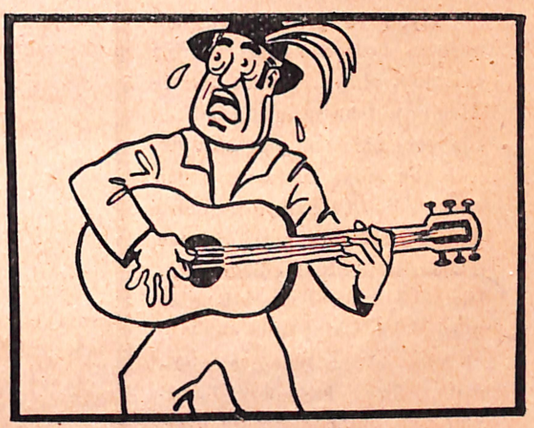

İtalya — «Hâlâ kanayan kalbimi harp ateşi dağlar,
Bir türbe ki kalbim gelen ağlar,
giden ağlar!»

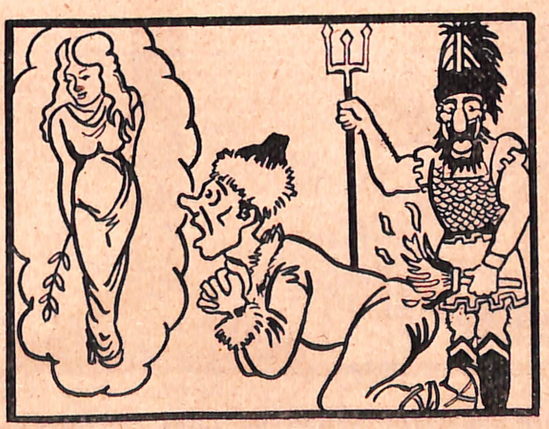

Balkanlı — «Hey var vara var vara,
Ateş düştü şalvara;
Ağzım, dilim kurudu,
Kız yalvara yalvara!..»

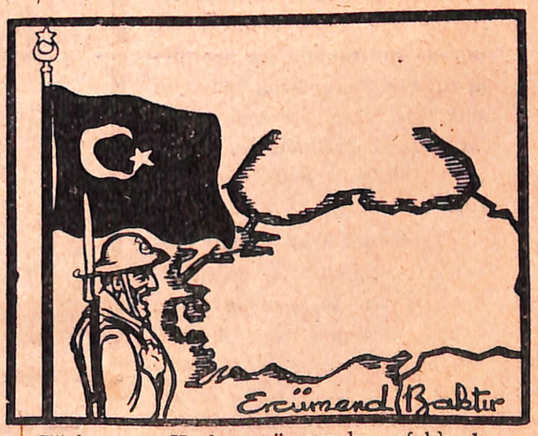

Türk — «Korkma sönmez bu şefaklarda
yüzen al sancak,
Sönmeden yurdumun üstünde
tüten en son ocak»

Amcabeyden rivayet

ELEMELER :

Kırk defa yükselivermek ne değerli iştir;
Benzedik atmacaya kartala: fermanlı kuşa!
Bilgimiz de dileriz, böylece olsun Âli,
Çıktı bak: On paralık bir gazete on kuruşa!..

ELEBAŞI

KEYİF!..

Eroin sattığı için cezaevini boyladı. İlk iki gün, felâketinin pek farkında olmadı. Fakat üçüncü günün akşamı içine bir gariplik çöktü. Koğuşun penceresine yaklaştı. Parmaklıklar arasından göğe baktı:

— Tuh anasını, diye söylendi, sattığım şey sözde keyif vericiydi!..

HİÇ OLMAZSA..

Tam perde açılıp sinema başlıyacağı sırada üç genç ve sık kadın geldi, önlerindeki boş koltuklara oturdu.

En son modaya göre giydikleri kukurikli, kanatlı, tüylü şapkalar perde ile bayların arasını kapadı. Arkadakiler, başlıyan filmin yalnız sesini işitiyorlardı.

Baylardan biri arkadaşına: — Sinemanın sesli oluşundaki hikmeti şimdi anladım, dedi, hiç olmazsa sesini işitiyoruz!..

YÜREK!..

Bay balkona çıkmış, hem güneşliyor, hem de kapının önündeki tramvay durağında itişip kakışan, birbirini muştalayıp dirsekliyen yolcuları seyrediyordu. Bir ara, içeride oturan karısına seslendi:

— Yahu, gel, sen de şu durağın halini gör!..

Bayan baygın bir sesle cevap verdi:

— Amaaan istemem!.. Benim yüreğim dayanmaz!.

YAZIK!..

Cezaevinin azılılara mahsus koğuşlarından birinde yeni mahkûmlardan biri arkadaşlarına marifetini anlatıyordu:

— Herifi 18 yerinden bıçakladım.. Kollarını kopardım.. Bir gözünü çıkardım. Kulaklarını kestim.. Bağırsaklarını deştim.. Sonra da attım kör kuyuya...

Dinliyenlerden bir on beş senelik:

— Yazık olmuş emeklerine!.. diye bağırdı, bu işi harpten evvel yapsaydın şimdi bütün dünya gazeteleri senden bahsederlerdi..

TEESSÜR!

Kalem şefi, kâtibe:

— Sana kötü bir haberim var azizim, dedi, ama müteessir olacasan söylemiyeyim!..

Kâtip, kadından yana bir hayli çile çekmiş, babacan bir adamd:

— Yok, dedi, merak etme, ben öyle kolay kolay müteessir olmam, evlendiğim zaman bile müteessir olmamıştım!..

KABAHAT

aileninyz- mf mfh mfmm Ankarada, tanınmış bir ailenin ocuğu, bir kaç ev soyup sır olmuş!.. Bu haberi gazetede okuyan, yüreği yanık babalardan biri:

— Bakalım kabahati kim yüklenecek, macera romanı yazanlar mı, sinemalar mı?.. diye söylendi.

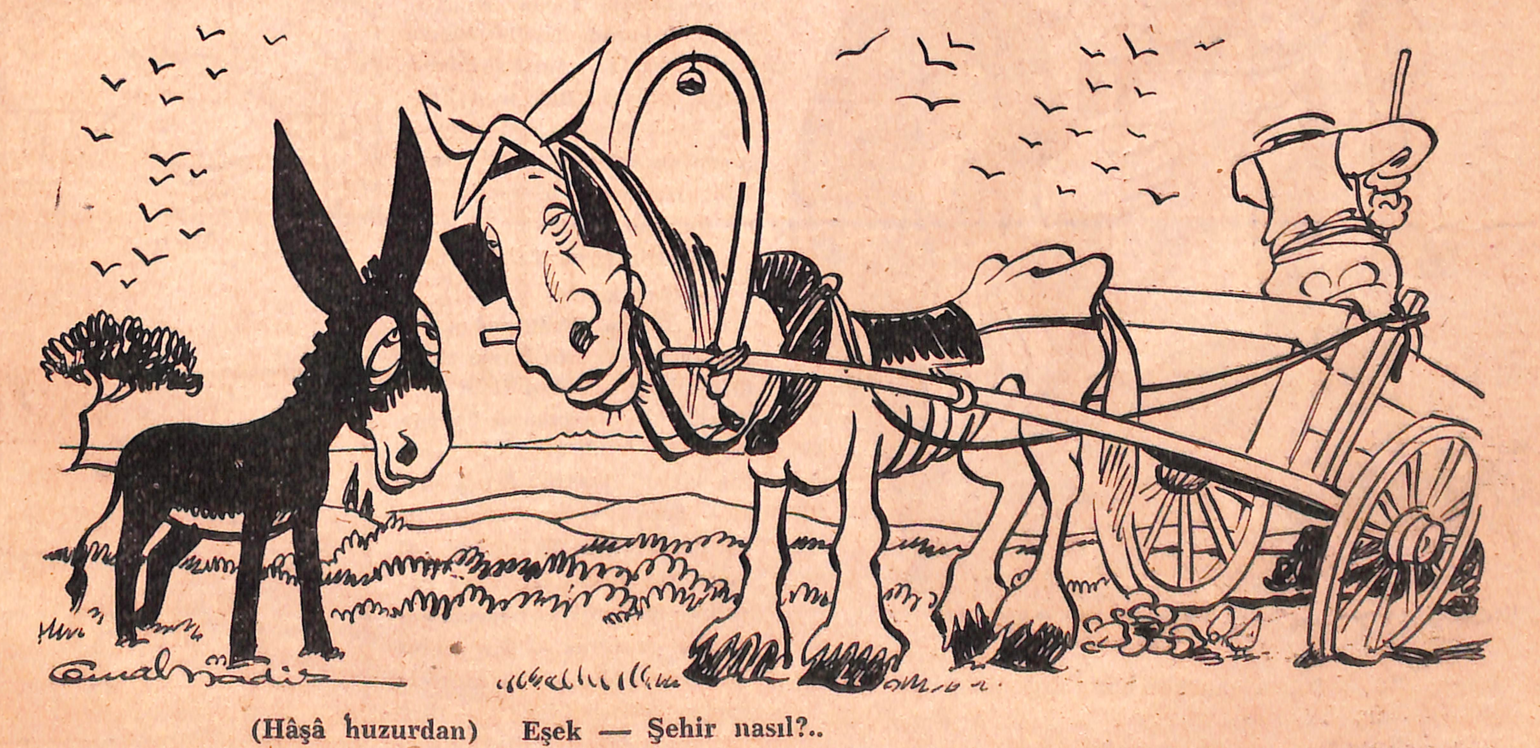

(Hâşâ huzurdan) Eşek — Şehir nasıl?..
At — Berbat!.. Yeşil renk moda olalı sokaklarda rahatımız kaçtı!..

1943 Yılından

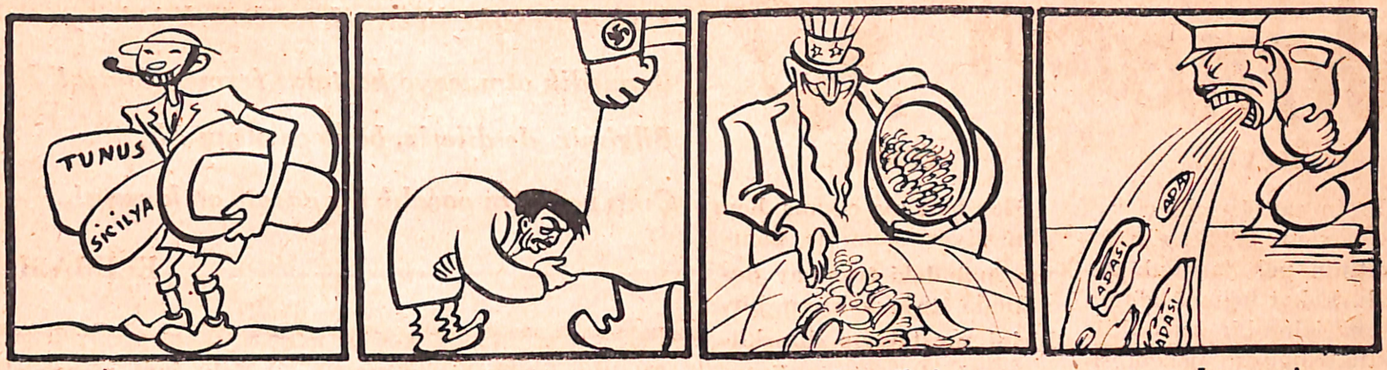

İngiltere!.. Fransa!.. Amerika!.. Japonya!..

FELEKTEN RİVAYET:

TERSİNE LÂF!..

YAZAN: B. FELEK

— Haydi gel Amcabeyciğim seninle lâkırdı oyunu oynıyalım..

— Aman bayım! Oynattın mı?

— Hayır Amcabeyciğim oynatmadım da, oynatmıyayım diye sizi oynatmak istiyorum!..

— Yemekten sonra..

— Yok yook! Öyle değil.. Hani siz nüktedan bir zansınız dır da, beraber vakit geçiririz..

— Ne gibi?

— Meselâ: Geçende bir dostumu gördüm. Sırsıklam olmuştu «ne oldun?» diye sordum. « — Sormayın Felek! Bir saattir Taksimde yağmur beklerken tramvay yedim!» dedi. Gülsem bir türlü gülmesem bir türlü!.. Halbuki...

— Anladım.. Anladım.. Lâkırdıyı çorap gibi tersyüz etmiş!. Sen de öyle konuşmak istiyorsun değil mi?

— Evet!

— Öyle ise dinle! Bizim kayın birader vardı ya!.. Geçende mirasından tamam beş bin liralık baba yedi!..

— Vay anaam! O kadar baba tatlısı nasıl yenir?..

— Ters söyledik ya! Sen onu çevir de anla..

— Haaa! Şu madde!!.. Öyle ise Amcabey al benden de bir tane: Geçende bir sarhoş Kasımpaşda yarısını karalamış....

— Öteki yarısı ne olmuş?.

— Aman Amcabeyciğim.. Çevir tersini!..

— Tamam! Lâkin Felekçiğim. Lâfı burada keselim. Benim tersim döndü.. Ağızlar lâfıma çarpık geliyor.. Bak sana Furhan Belek diyeyim gibi geliyor.. Aman dur aklıma geldi, sana Tıflı Hasan efendi merhumun bir fıkrasını anlatayım:

Bir gün Hısnı Tafal efendi..

— O da kim?

— Tersim döndü dedim ya! Sen anlayıver. Tıflı Hasan efendi ayrılmaz arkadaşı Halil paşa ile giderken bir eczanede başında şapklı bir frenk görmüşler. Hasan efendi paşaya demiş ki: « — Paşa beş lira verirsen şu herifin suratına tükürürüm!.. Al aşağı, tut yukarı iki liraya pazarlık etmişler. Hasan efendi eczaneye girmiş: « — Bir doktor istiyorum.» demiş. O müsyolu şapkayı göstermişler.. « —Müsyö! demiş, ben de tuhaf bir has-

(Arkası S. 8 de)

Bulgaristan!..

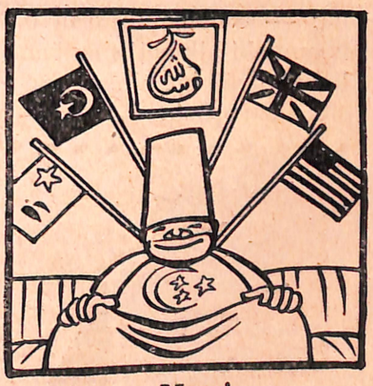

Mısır!..

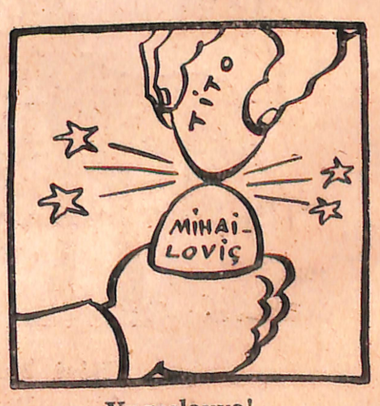

Yugoslavya!..

— Bu körolası marebe bana çok pahalıya mal oluyor Bahuraçi!..

— Ne diyorsun Salamon?..

— Evet, her yun bir gazeta aliyorum!..

Nasıl Çıktılar?

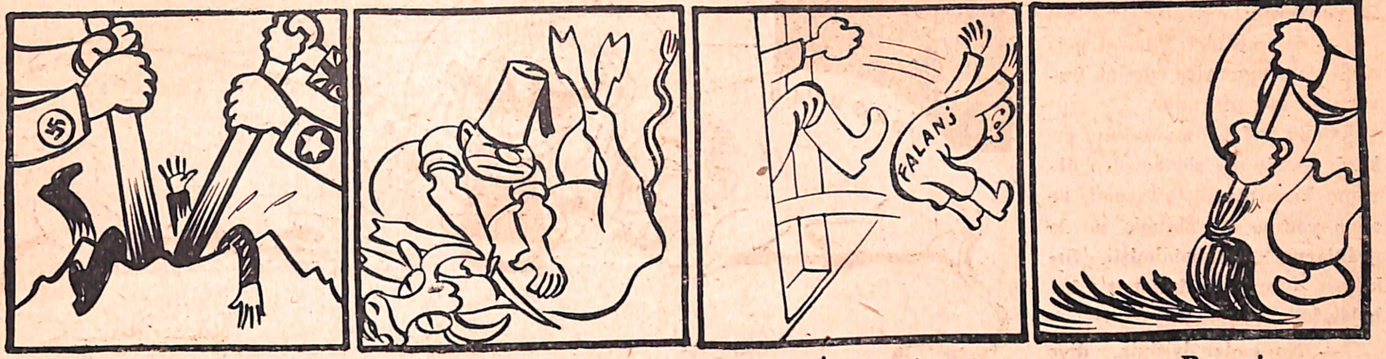

İtalya!.. Lübnan!.. İspanya!.. Rusya!..

Romanya!..

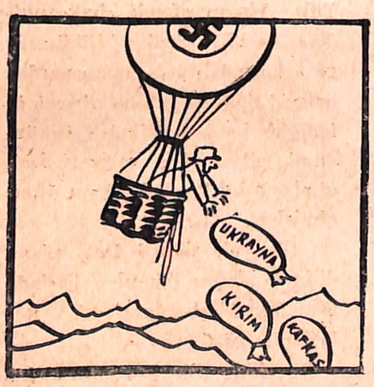

Almanya!..

Türkiye!..

HİKÂYE:

SAYGILI ERKEK!..

YAZAN: MAHMUT YESARİ

— Artık işlerimi yüzüstü bıraktım; Her gün, evimde sizi bekliyorum. Her halde bir gün, bu betbahta acıyacağınızı umuyorum.

— Boşuna beklemeyin. Sizinle arkadaşız. O kadar. Sizi sevmiyorum, kocamı seviyorum. Bunu da pekâlâ biliyorsunuz. Aramızda, aşk olamaz. Yine ilk zamanlardaki gibi nazik, uslu insan olun. Bana, bu arkadaşı kaybettirmeyin. Gençsiniz, yakışıklı erkeksiniz. Kadınlar, sizden iltifatlarını esirgemezler.

Erkek, ona bakmadan, titrek bir sesle cevpa verdi:

— Ben, sizi seviyirum. Başkaları umurumda değil. Bana, ümit vermiyorsunuz. Buna rağmen bekliyorum. Eğer gelirseniz, müsaadeniz olmadan, parmklarınızın ucuna bile dokunmıyacağım. Sizi ne kadar sevdiğimi tasavvur edemezsiniz. Siz, benim her şeyimsiniz.

O kadar samimî idi ki kadın, müteessir oldu:

— Zavallı Necmi bey.

— Evet, çok zavallıyım Feride hanım.

Feride, ellerini onun eli üzerine koydu, acıyarak, gözlerinin içine baktı. Necmi, o anda öyle perişan olmuştu ki, Feride, bu hareketine pişman oldu ayağa kalktı.

Dansedilen salona bitişik küçük odada oturuyorlardı. Feride, kapıya doğru yürüdü, bir şey söyliyecekmiş gibi durdu, sonra vazgeçti, odadan çıktı.

Necmi de fazla oturmadı, salona geçti, danseden şık, güzel kadınlara bakmadan yürüdü.

Necmi, Ferideyi seviyordu. Sokakta, tanıdık evlerinde, her nerede olursa olsun, ona rasladığı zaman, aşkını itiraf ediyordu. Genç kadının ümit vermemesi, onun ümiterini kırmıyordu.

Bir gün, öğleden sonra divanın üstüne uzanmış, sevgilisini düşünüyordu. Birdenbire kapının zili çaldı, yerinden sıçradı, kapıyı açtığı zaman düşüp bayılacağım sandı.

Gelen, Feride idi. Odaya girince oturmadı, o kadar heyecanlı idi ki Necmi, şaşırdı:

(Arkası S. 8 de)

Alıcı — Bu kumaş ota benziyor!..

Satıcı — Daha iyi ya!.. Belki içinde ıspanak, falan karışıktır!.. Bir taşla iki kuş bayım!..

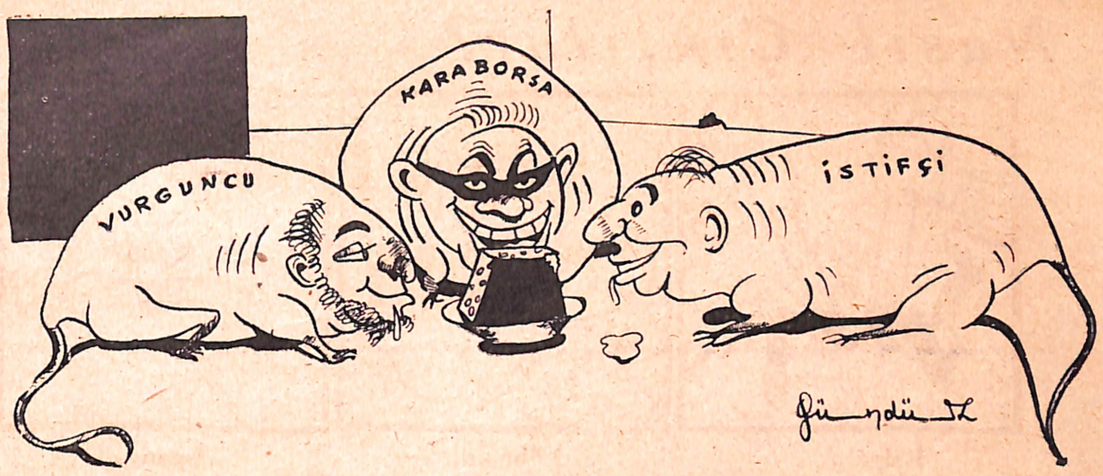

«Yiyin efendiler yiyin, bu hân-ı iştiha sizin,
«Doyunca, tıksırınca, çatlayıncaya kadar yiyin!..»

(Hikâyeden devam)

— Siz misiniz? diye kekeledi.

Sesi, işitilmiyecek kadar hafif çıkıyordu:

— Siz misiniz? Nihayet geldiniz. Oturunuz rica ederim. Şuraya, divana oturunuz.

Genç kadın, mantosunu çıkardı ve bir şey söylemeden divanın kenarına ilişti. Necmi, ne onun yanına oturabilmiş, ne de ayaklarına kapanabilmişti. Sıkılgan, utangaç, kararsız bir halde idi:

— Ne kadar iyisiniz, diye tekrarladı. Sizi, ne kadar bekledim bilseniz! Sonsuz bir ümitsizlik içinde idim. Öyle iken, yine ümit ediyordum. Nihayet bana acıdınız değil mi? Siz de beni, biraz seviyorsunuz.

Karar vermiş bir tavırla diz çöktü, genç kadının ellerini tutmıya cesaret etti. Feride, önce onu itti, sonra, ellerini onun ellerine bıraktı:

— Bana, çok rica ettiniz. İşte geldim. Eviniz güzel, hoşuma gitti. Necmi, biraz zorlukla söylüyor, ne söylediğini bilmiyor gibiydi:

— Ne iyisiniz! Ne bahtiyarım! Sizi, öyle seviyorum ki...

Kadın, başını salladı:

— Evet, beni seviyorsunuz... Beni yalnız siz sevmiyorsunuz.

Birdenbire yüzünü ellerile kapadı, ağlamıya başladı

— Çok betbahtım!..

— Neniz var?

Feride, göz yaşları arasında söyleniyordu:

— Kocam Celâl, artık beni sevmiyor... Metresi var. Ben ki onu o kadar seviyordum. Ona itimadım vardı... Metresi de kim biliyor musunuz? Şahinde!.. Benim en sevgili arkadaşım, tek dostum!.. Ondan hiç bir şey saklamıyor, her sırrımı söylüyordum. Kocam mı onu, o mu kocamı baştan çıkarmış, bilmiyorum. Yalnız, seviştiklerini biliyorum. Benim, bir şeyden haberim olmadığını zannediyorlar. Herşeyi öğrendim. Kendimi o kadar yalnız hissediyorum ki... Sizin, beni nasıl sevdiğinizi biliyorum. Beni teselli edecek bir kimseye ihtiyacım var. Size açılabilirim. Size itimat edebilirim. Beni teselli edersiniz.

Necmi, şaşkınlıktan bir şey söylemiyordu. İçinden:

— Bunun için mi buraya gelmiş?

Diyordu. Buna rağmen, kendisine gösterilen itimada lâyık olduğunu ispat etmek istiyordu. Onu ağlar görmek canını sıkıyordu. Fedakârlığı ile sevgilisine yarancaktı:

— Size, çok teşekkür ederim Feride hanım. Teselliye muhtaç olduğunuz bir zamanda buraya geldiğinizden dolayı size, teşekkür ediyorum. Bana, kederlerinizi söyleyin, bütün kederlerinizi!..

Genç kadının ellerini, bir baba şefkatile sıkıyordu. Feride, başını onun omuzuna yorgun bir teslimiyetle dayamıştı. Duyduğu sıcak sözlerden eriyor gibiydi. Kendini çok yorgun, çok acımacak bir halde görüyordu. Ve içinde, kendi kendine bile itiraf edemediği, daha candan, daha yakın teselli edilmek arzusu, ihtiyacı vardı. Çok sevildiğini bildiği için kaybettiği aşkın yerini tutacak yeni bir aşk arıyordu.

Necmi, sonuna kadar fedakâr, hürmetkâr, arkadaş kaldı. Sevgilisi evinde kollarının arasında gibiydi. Hiç aşkından ve arzularından bahsetmedi. Feridenin parmaklarının ucunu bile öpmedi. Feride, teselli edilmiş olduğunu hissettirir bir gülümseyişle kalktı, mantosunu giydi, gitti...

Necmi, yalnız kalınca:

— Bunu, hiç unutmıyacak diyordu. Bana karşı öyle bir saygı duydu ki tekrar gelecek, diyordu.

●

Feride, yolda, düşünceli gidiyordu. Dimağı, karmakarışıktı. Necminin fedakârlığını anlamıyordu. Yürürken birden ayaklarını yere vurdu, omuzlarını silkti:

— Budala, tekrar geleceksiniz, dedi. Seven erkek, sevdiği kadını nasıl bırakır? Aptalın ayağına kadar gitmiştim. Sersem!

MAHMUT YESARİ

(Felekten devam)

talık var. Bir şey yapmak istiyorum. Lâkin aksini yapıyorum. Meselâ: Kapıya gitmek istediğim halde pencereye doğru gidiyorum. Böyle garip bir hastalığa hiç tesadüf etmemiş olan doktor ': « — Yapınız bakalım!» deyince Tıflı Hasan efendi «hak tuu!» diye herifin yüzüne tükürmüş ve arkasından « — aman pardon mösyö! Bakınız yere tükürmek istediğim halde yüzünüze tükürdüm!.. diye gûya vaziyeti izah etmiş. Tabiî kendisini kapı dışarı etmişler..

Oh çok şükür! Bak ağzım dilimde doğru dönmiye başladı. Şimdilik Allahaısmarladık. Bebeğimin gözü..

— Güle güle, Furhan Belek!..

B. FELEK

Kan Tahlilleri!..

(Amcabey lâboratuvarından)

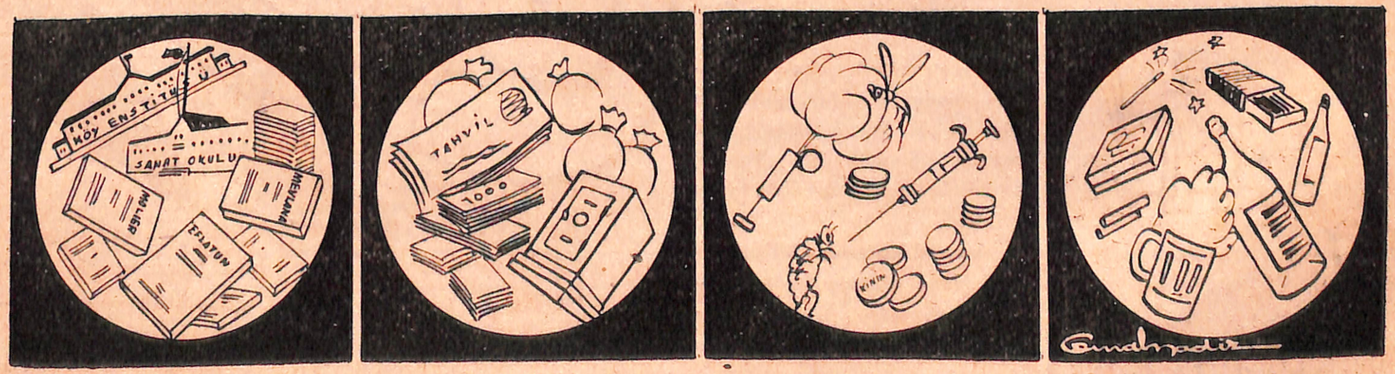

Maarif Vekilinin kanı!.. Maliye Vekilinin kanı!.. Sıhhiye Vekilinin kanı!.. İnhisarlar Vekilinin kanı!..

Amcabey'in
Mizahî Romanı : 26

Banker Arif!

Yazan : SERMET-MUHTAR ALUS

Oralarda, Urumelinde!.. deyip iki tarafa hafif hafif kafa sallıyor; Nizameddin efendi, 'estağfürullah Nizameddin bey,

—Biraz durgunluğu vardı ama çok şükür geçti. Hakikaten çok başka bir hazrettir. Bakın, kerimesi hanımefendiye söz söylerken Karagözdeki Tuzsuz Bekiri taklit ediyor!. diye, aklınca araya espri ve nekrelik karıştırıyor; karısı İfakat da, kocasının boyuna yabancı hanıma göz kaydırdığını, neşeden tuhaflıklara giriştiğini görerek, kaşları çatık, sert sert bakıyor, dudaklarını ısırıyordu.

O yabancı misafir ise Süleyman beyin hanımına yavaşça diyordu ki:

— Buraya gelirken anlatıyordunuz ya, sahi Arif beyefendi pek şen, pek alaycı, çok kibirsiz, gurursuz bir zatmış!

İçeride gürler gibi bir bağırtı daha:

—Memnuneee!.. Meemnuuuuneee! Sende şap vardı; çabuk getir. Kahrolası ciletin zırtapozunu aceleyle sıkıştırmamışım. Suratım kan revan içinde kaldı!

Kızında yine çıngır çıngır cevap:

— Şimdi işim var, sandık mandık açamam!...

İnceli kalınlı, yüksek perdeden sesler:

— Kan zırıl zırıl akıyor be!..

— Ayol gardolobu açtım, elbise değiştiriyorum; camgöbeği krepdişinlerimi giyiyorum. O eğri bacak, bodur Nakiyenin yanına sırtımdakilerle mi çıkacağım?

— Öyleyse odokulonyayı koştur!..

— Şişede kalmadı!

— Tuz getir, pamuk getir yahu!

— Gümüş takımlarının durduğu camlı dolapta tentüryot var. Onu alsana!..

Gayfaylı gayfaylı bir kahkahadan sonra:

— O karnaksıyı sürüp Beyazıttaki, kara dut pestili yapışık gibi suratlı mürekkepçiye mi döneyim? Âleme maskara mı olayım ben göftehor!..

Yukarıda bahsi geçmişti ya, yeni misafir Bedriye hanım girgin, becerikli, işgüzarardan. Dizinin üstünde duran, Kapalı çarşı malı, siyah muşambadan el çantasını hemen açıp mini mini bir esans şişesi çıkardı. Komşusu Süleyman beye uzattı:

— Madamaya veya matmazele verseniz de beyefendiye götürse. Çok serttir, kesiği biraz yakarsa da kanı derhal keser. Yeşilimtrak rengine bakmasınlar; katiyen iz bırakmaz, çabucak uçuverir!..

Nizameddin bey, daha evvel davrandı. Şişeyi alıp içeri götürmek için kalkarken, karısı sımsıkı eteğinden yakaladı:

— Otur oturduğun yerde. Bir yere kımıldamayacaksın!

Süleyman bey, geniş mezhepli, günahı üstünde kalsın, meyaneci tabiatlımı nedir, Bedriyeye,

(Arkası var)

AK'LA KARA

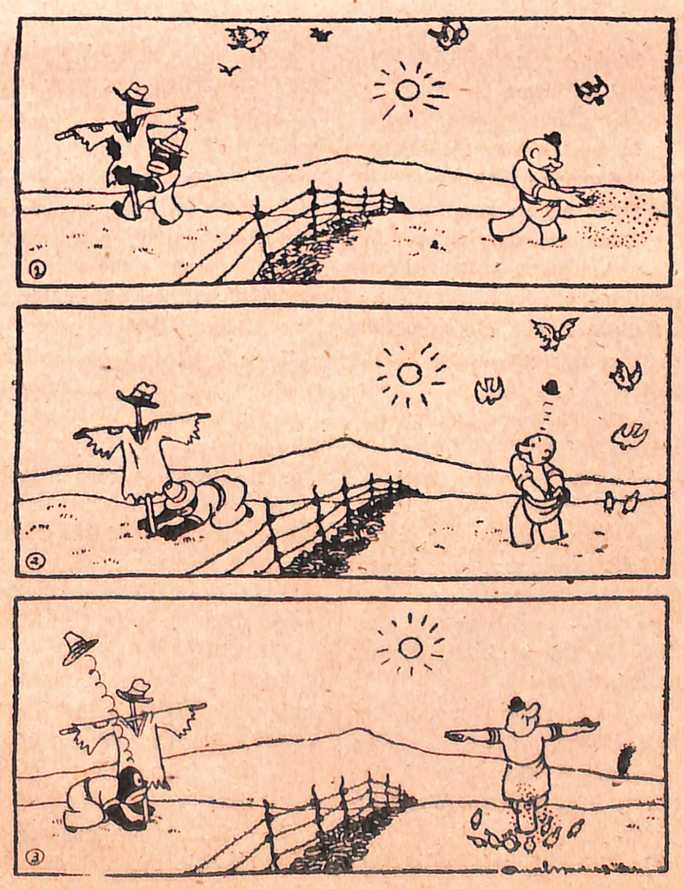

Korkuluk!..

(Ankaradan devam)

— Güle güle gidiniz. İstanbula Ankaradan ne hediye götürüyorsunuz?

— Ne götüreceğim, armut!..

Feleğin bu cevabında gülünecek veya düşünülecek bir şey yok. Fakat bütün bir tren halkının bu cevaba gülmesi çok tuhaf!..

Beş, on zat!..

Ankaralı amca adresine gönderilen (Dalkavuk) un hâlâ gelmediğine bakılırsa biçare dalkavuğun yaya geldiği anaşılıyor!.. Dalkavukluk bu!.. İnsanı yürütür alimallah!..

Bundan bir mektupla haberdar olduğumuz ve yolunu gözlediğimiz bir sırada bir arkadaş koluma girdi:

— Gel gidelim şu kitapçıdan bir tane alıverelim canım! dedi.

Kitapçıya girdik. Ayakta çalışan bir gence:

— Dalkavuk geldi mi? diye sorduk.

— Geldi efendim, içeride!.. demesin mi? Bir de ne görelim içeride kelli, felli beş on zat kitapları karıştırmakla meşgul!..

Bıyık altından şöyle bir gülümsiyerek sessizce çıktık!..

Ankaralı amca

KİRALIK SAHİFE

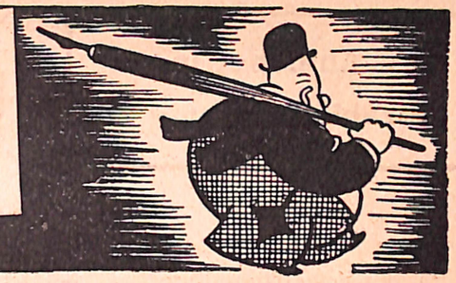

Bu haftanın kiracısı : Hüseyin Rahmi Gürpınar

Bir çarşı gezmesi !..

Halime Hanım başını, bahçeye bakan odanın penceresinden çıkarmış, bitişik komşusunun bahçesinde çamaşır asmakla meşgul küçük kıza seslenivordu:

— Huuu! Ayten; kız!

— Efendim, teyzeciğim.

— Ayol, hani bugün pazara gidecektik. Nerelerde anan olacak karı? Daha hazırlanmadı korkarım?

— A... Ne gezer teyze, sabahtanberi bir iş, bir iş!

— Ayol şimdi işin sırası mı? Saat dokuz oldu. E, vallahi pazardan her şeyler seçilmiştir de süprüntüler kalmıştır. Ayol, söyle işini bıraksın da hemen gidelim. İşini gelince bitirir.

— Peki, gidip söyliyeyim!

Ayten ayağındaki kocaman takunyaları takırdata takırdata taşlığı geçer ve bahçe kapısından içeri seslenir:

— Anneeee!

— Huuuu?

— Halimanım teyze dedi ki...

— Ne dedi?

— Şey... Hani pazara gidecektik, dedi. Daha hazırlanmadı mı dedi.

— Aa!.. Ayol, daha ortalık aydınlanmadı doğru dürüst! Bu kadar erken sokağa çıkılır mı? Sonra daha benim işim var. Efendicazıma söyliyeyim, Çetinin bezlerini yıkıyorum, son suyu! Nerdeyse bitecek. Söyle ona işim biter bitmez gideriz!

— Peki!

Halime Hanım yüksek perdeden konuşulanları zaten duymuştur. Kendi kendine «Bu karı da ne miskindir!» diye söylenir.

Aradan beş dakika geçmiştir. Halime Hanımın duvarı vurulur ve derinden bir ses gelir:

— Halimanım, hadi hazırlandık, gidelim!

— Ayol, yavaş vur, evi temelinden sallıyorsun. Geliyorum.. geliyorum.. Kız, İkbal! Zeytinyağ şişesini de zenbile koydun mu?

— Koydum hanımcım, her şey hazır.

— Ayol, benim başörüm nerde? Aa... Tersim döndü mutlaka... Ayol, şimdi şuracıkta duruyordu. Kız, İkbal!...

— Neee-..

— Şey, benim başörtümü gördün mü?

— Ben ne bileyim, hanım?

— Kız, ne bileyim deyip kırıtacağına gelip te arasan olmaz mı? Temindenberi arıya arıya başım döndü, ayol!

İkbal uçkuruna bir düğüm atar ve mâhut nakarat başlar:

— Şeytan aldı götürdü
Satamadan getirdi...
Getir şeytan göreyim
Yine sana vereyim...

— A!.. İştecik, sedirin arkasına düşmüş.

Halime Hanım eliyle göğsüne bastırır ve acele acele başını bağlar:

— Kız karneleri unutmayasın sakın!

— Aldım hanımcım, işte!

Kapıyı çekerek çıkarlar. Halime Hanım tekrar döner, kapıyı iyice iyice kapandığına kanaat getirrikten sonra:

— Ayol Cemalifer Hanım! Sizi de epey beklettik. Kusura bakma, kardeş!

— A.. Estağfurullah kardeşim, nasıl lâkırdı, o öyle!

Halime H, Cemalifer H, Ayten ve İkbal pazarın yolunu tutarlar.

C — Haberin yok mu kardeş?

H — Ne var, yine makarna mı verilecek?

C — Ayol ne makarnası?

H — Öyle ise mutlaka şeker!..

C — Hay Allah iyiliğini versin Halmanımcığım. Bilmemezlikten geliyorsun!

H — Ayol, neyi canım? Ne olmuş?

C C— Ay, sahi haberin yok mu kardeş? Ayol, Bursadaki sağır Sultan duydu. Ondan sonra efendicağıma... İş kötü!

H — Ay, yüreğimi oynatma, çabuk söyle, içime fenalıklar geliyor. Şimdi şak diye düşüp bayılacağım!

C — Ah!. Sorma kardeş! Hani bizim Lâtif Efendi yok mu?

H — EEee... var!

C — İşte o, yine karısını boşuyormuş!

H — Remziyanım mı? Aa... Üstüme iyilik, sağlık ayol yeni barıştılardı ya... Yine ne olmuş?

C — Ne olacak? Dün Remziye ondan sonra efendicazıma kabize geldi. İki gözü iki çeşme, dıncağızın halini görmeliydin. Yürekler acısı... «Bu adamdan çektiğimi bir ben bilirim bir de Allah» diyor. Ondan sonra..

H — Aaa.. Ayol bu herif ne Allahtan korkmaz şey. Nur topu bigi evlâdınada mı acımıyor, canım?

C — Nerede kardeş nerede? Artık iş katileşmiş. Herifin tutarağı tutmuş bir defa.. Ondan sora efendicazıma.

H — Tu Allah mustahakını versin, boyu bosu devrilsin! Hain herif!

Nihayet pazar yerine vasıl olurlar. Bir aralık önünden geçmekte oldukları balıkçı bağırır:

— Hey, babam hey! Teyze bak teyze!

C — (H hanımın kulağına eğilere) İşittin mi, herif bize lâf atıyor.

H — (Balıkçıya) Bana bak herif! Biz senin bildiklerinden değiliz, kendine gel! Akça pakça gördün de gözüne kestirdin galiba. Rahmetli efendi öleli ben daha kimseye yan gözle bakmadım. A, Haymana beygiri he-

Balıkçı — Hadi ordan koca atan oldu mu be!

H — Sus, terbiyesiz, ahlâksız! utanmadan bir de kocakarı diyor. Ayol benim nerem kocakarı? (C Hanıma döner) Hüda hakkı içiçn sen söyle Cemaliferciğim. Firuzcuğum bu sene kaçında?

C — 15 inde ayol, Şemsiciğimle akrandır.

karı, kızdırma kafamı. Sana lâf

H — Ben rahmetliyle 14 yaşında evlendiğme göre ne eder? Tastamam 29 değil mi?

C — Tabii, Halimanımcığım!

H — Gördün mü ayı suratlı? Balıkçı onlarla meşgul değildir. Tekrar yola koyulurlar. Bir aralık Cemalifer H., Halime H. ın koluna bir çimdik atar:

— Ayol kâtibinkine bak! Kurumundan yanına varılmıyor haspanın. Bir kibir, bi kibir... Burnu yere düşse eğilip almıyacak!

H — Öyledir o, tabii kâtip bey birlik reisi oldu. Yakında Gümüşsuyunda apartumanı dikmezse yüzüme tükür!

Öğleye kadar dolaştıkları halde pahalılık ve dedikodu yüzünden sadece bir balkabağı olarak evlerinin yolunu tutarlar. Kapının önünde ayrılırlarken C. Hanım seslenir:

— Ayol! Halimanım. Akşama bize buyursanıza Kaptanın Şükriyanım da gelecek. Efendicazıma.. Hem çene çalarız. Hem de şu bizim balkabağının çekirdeklerini kavurur, atıştırırız.

Hüseyin Rahmi Gürpınar

BÜYÜK MÜSABAKAMIZIN SONU

Büyük müsabakamızda hediye kazanan (400) okuyucumuzun adlarını her sayıda (100) er kişi olarak neşrediyoruz. Evvelki sayımızda en çok beğenilen destana rey verenler arasında hediye kazanan (100) kişinin, geçen sayıda da en çok beğenilen karikatüre rey vermiş olanlar arasından (100) kişinin adlarını bildirmiştik. Bu sayıda da en çok beğenilen hikâyeye rey veren (68) okuyucu arasından (100) kişinin adlarını ve kazandıkları hediyeleri yazıyoruz.

(Bir sene içinde mecmuamızda çıkan hikâyeler içinde en çok beğenilen hikâye, 35 inci sayımızda «Patavatsız» imzasile çıkan «Canlanan tablo» adındaki hikâye olmuştur.)

1 — Ahmet Şenoğlu, Ankara Cebeci. (Muharririn imzalı bir fotuğrafı).
2 — Suphi Arık, Çanakkale
3 — Sadun Can, Bursa
4 — Bedia Kunt, Adana
5 — Mehmet Atıf, Konya
(Amcabeyin ikinci cildi)
6 — Şükrü Sezen, İstanbul
7 — Rıdvan Ak, Edirne
8 — Aydın Taner, İstanbul
9 — Cafer Veren, İstanbul
10 — Niyazi Yılmaz, İstanbul
11 — Muammer Demirel, Sivas
12 — Şadi Seval, Ankar
13 — Turgut Barut, Eskişehir
14 — Lâmi Gören, Bursa
15 — A. Nüzhet İldeniz. Galatasaray lisesi.
(Birer aylık Amcabey abones.)
16 — Alâaddin Arkut, Diyarıbakır
17 — Sadettin Somer, Çanakkale
18 — Bedri Songör, Büyükdere
19 — Kenan Öncü, Kadıköy
20 — Burhan Soylu, Ankara
21 — Sabiha Yurtsever, Ankara
22 — Altın Erhay, Elâzığ
23 — Cüneyt Kor, İstanbul
24 — İsmail O soydan, Kadıköy
25 — Saim Tekdöl, Kayseri
26 — Rebi Cemal, Sinop
27 — Murat Keser, Bolu
28 — Rıza Çarkçı, İstanbul
29 — Mustafa Ayyıldız, Ankara
30 — Ahmet Akses, Trabzon
31 — Doğan Sessiz, İstanbul
32 — Yavuz Gezer, Harbiye
33 — Cemil Azgın, Ankara
34 — Raci, Adana
35 — Kadri Barutçu, Diyarıbakır
36 — Şerife Çam, Büyükdere
37 — Kemal Soylum, Zonguldak
388 — Dursun Canlı, İstanbul
39 — Süheyl Moran, Ankara
40 Hasan Arkat, Ankara
41 — Cengiz Atıf, İstanbul
42 — Faik Kıran, Bebek
43 — Cavit Açıkalın, Ankara
44 — Remzi Aşçı, Adana
45 — Mehmet Temel, Mersin
46 — Güzin Güzeri, Samsun
47 — Hayri Pekses, Ankara
48 8— Vahit Pamukçu, Konya
49 — Semih Sevil, İstanbul
50 — Rahmi Yıldız, rtaköy
(Amcabeyin resmi ile süslü birer mendil)
51 — Hamit Altay, Ankara
52 — Cafer Tavukçu, İzmit
533 — Mehmet Güven, Adana
54 — Veli Bozar, Tokat
55 — Özcan Konuk, Antakya
56 — Rebia Timur, Ankara
57 — Mazlum Denizer, Mersin
58 — Vedat Ertan, Kadıköy
59 — Galip Ürküt, Çanakkale
60 — Coşkun M. Ankara
61 — Tahir Bereli, Malatya.
62 — Makbule Diker, Kadıköy
63 — Nuri Sezgin, Bursa
64 — Cahide Arat, İstanbul
65 — Turhan Sensus, İstanbul
66 — Sami Rahmi, Kayseri
67 — Süreyya Adanalı, Konya
68 — Bekir Akyüz, Trabzon
69 — Ali Savuran, Adana
70 — Mehmet Ali, Çorlu
71 — Muallâ Sevsay, Diyarbakır
72 — Abdi İpekçi, Galatasaray lisesi
73 — Nureddin Doğaray, Galatasaray
74 — Hidayet İnce, Bursa
75 — Mediha Sarı, Bilecik
76 — Mahmut Kazımcioğlu, Mersin
77 — Bedia Susuz, Ankara
78 — Ahmet Hepşen, İzmir
79 — Seyfi Altan, Ankara
80 — Rıza Çolak, Ankara
81 — Ethem Açıkgöz, Sinop
82 — Aliye Süzen, Beykoz
83 — Metin Ercan, Bursa
84 — emal Arga, Balıkesir
85 — Kâmil Tilki, Ankara
86 — Ekrem Tekin, İstanbul
87 — Cevdet Uzun, Sıvas
88 — Bahri Işıldar, Konya
89 — Şerif İşmen, Mersin
90 — Tevfik Şimşek, İstanbul
91 — Hikmet Güzman, İstanbul
92 — Emre Ozan, Ankara
93 — Sabri Çevik, Malatya
94 — Cahit Çizer, Kayseri
95 — Orhan Boran, İstanbul
96 — Suna Tez, Şişli
97 — Rafet Oktan, Malatya
98 — Leman Avcı, Elâzığ
99 — Kemal Savgat, Ankara
100 — Ayşe Taniu, Bolu.
(Birer Amcabey kartı)

(Devam edecek)

Sahibi: Sermet Muhtar ALUS
Neşriyat Müdürü: OSMAN N.
Cumhuriyet Matbaası İstanbul 1943

Amcabey

SİYASİ MİZAH MECMUASI

Sayı: 57

İPEK BÖCEĞİ ZAFER YOLUNDA!..